

zahlaholil radostně Malve, mávající ohnutou vlásenkou. „Ani to nebyla tak složitý, nemusels třískat do zámku.“ Malve pustil dovnitř trochu světla z lampy. Uvnitř byl stísněný prostor. Po každé straně byly tři kamenné sarkofágy. Prázdné. V rohu ležel sochor, lampa a krátký žebřík. Jinak tam nebylo nic.

Spáry v podlaze a železná oka, toho si všimnul Malve až když si pořádně posvítíl. Sochozem a silou svých paží se jim podařilo nadzdvihnout kamennou desku, tvořící střed podlahy kaple. Malveho poblikávající lucerna vrhla světlo dovnitř. Uviděli bílé paže, bránící se v hrůze paprskům světla. To stvoření bylo neuvěřitelně zubožené, špinavé, od krve, s kůží rozdrásanou. Na pokraji šílenství hrůzou ta bytost takřka neslyšně kvílela...

Dva dny trvalo než se Ševleja vzpamatovala natolik, že jim mohla povědět všechno. Taurika se třásla vztekem, ale dobrodruzi neměli chuť jít si to vyříkat ani se starám pánem Erlanem, tím méně pak s početnou tlupou námezdníků Heřmana Pučálky. Jak se zdálo, tak jeho les a naleziště hlíny byly až přehnaně a podezřele hlídány. Do jeho lesa nesměl nikdo a naše čtveřice neměla chuť riskovat střet s nejistým výsledkem. Koně si vysloužili, tak co taky... Takže se všech šest šestnáctého dne předradostin sebralo a na Tauričiných koních se vydali do Naglinu. Starost o stádo zůstala Tauričinu štolbovi. Do Naglinu dorazili dvacátého. Ukázalo se, že otec obou mladých žen je jedním ze zasloužilých a vlivných Naglinských radních. A ten to rozhodně nechtěl nechat jenom tak. Podle toho, co měli druzi možnost vědět, bylo lze soudit že se osobně vypraví do Malvoru s početnou silou městských i královských ozbrojenců a jedním z Naglinských soudců. Hodlal to celé hnát až před Nurnské úřady. Taurika k tomu poznamenala že Erlanovi se za to co udělal jen těžko něco stane, ale za život Heřmana Pučálky by nikdo ze zúčastněných nevsadil ani kvetlík. A tak se rozloučili.

Malve si upravil třmeny svého koně. Ostatní už zmizeli po cestách, vedoucích z Naglinu do světa. Taurika k němu přistoupila.

„Musíš opravdu odjet?“, zeptala se a pohladila koně po šíji. „Víš, že v Malvoru je místo pro dva. Se stádem bych uvítala pomoc. Není to zlé živobytí, lepší než se potloukat po cestách.“ Malve vzdychl. „Víš“, zajíkl se. Na tohle opravdu ještě neměl věk. „Já nevím.“

„Škoda, vždyť, co já vím, i cestovat bychom mohli“, dodala ještě Taurika, ale věděla že

je to zbytečné.

„Tak s bohy“
„Buď s bohy Malve, štěstí ať tě provází“.
Taurika se smutně usmála. Nezapomenu na tebe rychle.

„S bohy“, řekl Malve červenajíc se.
Snažil se nehledět Taurice do očí. Pobídl koně...

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Klabzej Myšilov, strážce Janternu*

LYŠKÁNORA 58

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Přednovorok 1070 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

** Motta tohoto čísla * Rána * Láska * Krolli * Novinky liscannorské *
* Pán z lesa * Turnaj na dřevěných hradech **

Motta tohoto čísla

„...Pánové, prosím vás, chci se zeptat. Kdo stvořil tu flétnu z kosti, co s ní jde oživit strom?...“

Horác Lipový

„...Nejsem tady jenom sám, ale momentálně jsem tu sám...“

Wulfgaard

„...Moje máma, jestli teda ještě nechcípla, se jmenovala Krtena...“

Zoltar Zemikosa

„...Kůň se jmenuje Krten. Po mojí matce...“

Zoltar Zemikosa

Rána

Nadiktoval Ran

*Já ti dát ránu
a ty být v pánu
já ti dát druhá
a ty být tuhá*

Láska

Nadiktoval Ran

*Když láska přijít
tak všeho nechat
sebrat svá síla
a na kůžích hekat*

Krolli

Nadiktoval Ran

Protože furt někdo tvrdit, že krolli hloupí, zaostali a nevzdělání, tak ja vam říci, že my krolli být pokrokový a že se nebránit novým vymoženost. Nejlepší příklad být moje strýček, který při lup najít slabikář a za pouhých tolik zim, jako je prstů na rukou, se naučit skoro polovina písmen. Stát se zněj významná krollí učenec a jeho sláva sahat i k několika sousedním krollím tlupám, které mu nosit naloupená kniha. Mezi nimi jednou být i příručka patlámie (patrně myšlena alchymie). Začít tato kniha studovat a z několika misek na vaření zkonstruovat malá dílna, kde dělat pokusy. Hned jeho první pokus o lektvar být úspěšný a smrad vyhnat všechna krysa z celé okolí. I druhá pokus se podařit. Strýček chtít uvařit lektvar rychlosti. Když ho uvařit a vypít, skutečně já na vlastní oči vidět, že tak rychle na záchod ještě nikdo nikdy neběžel. Pak vařit lektvar, s který prý slétnout ze skály, což se také povést, strýček krásně slétnout ze skály a dole si zlomit jen několik žeber, stehno a klíční kost. Jediná neúspěch byla, když uvařit pro náš náčelník lektvar obří síla, ten se urazit a rozbít mu nosa. Lektvar zahodit, ale rozlité lahvička vylízat rosomák, který pak ukousnout náčelník palec a další mnoho let terorizovat okolí. Pak se mu opět dařit, chtít totiž vyrobit lektvar, který ho mít změnit. Úspěch být veliká, strýc napuchnout a zfialovět, takže ho nikdo celý úplněk nepoznat. Nakonec vyrobit lektvar, který ho změnit v mlhu. Jako mlha poletovat s námi v jeskyni dvě zimy, než ho jednou odváť vichřice neznámo kam. Tento významná krollí učenec dokazovat, že krolli se moci směle zařadit mezi všechna velká patlámist.

Také být jasná pomluva, že krolli nic nedokázat dělat hlava. Krollí hlavičkovaná je důležitý složka krollí tlupa, která upevňovat pevnější postavení krolla v tlupě právě podle toho,

menší, a v tomhle případě by se cítil ohrožený. Nemůže riskovat život svého chlapce. Musí mlčet. Kdyby se to přeci někdo dozvěděl, byl by to její konec. Jejich konec. Bude muset jet někam z města, a tam to vyřešit. Kdyby jen někoho takového znala. Kdyby jí jen nebylo tak zle.

Což o to, pitka se v Erlachove domě domě už sice nekonala, ale při pokusu bušit na dveře a vymoci si vstup do domu po dobrodruzích začli Erlachovi kumpáni házet z arkády v patře nádoby a rozličné jiné věci. „Táhněte, chceme spát!“, povídá jeden z nich, s beznadějně přeželeženými vlasy a kruhy pod očima.

„Jenom si chceme promluvit s pánem Erlachem“, volal zpět v odpověď Lemrouch, a snažil si zamáčknot bouli, kterou mu na čele udělal přesně mířený dřevěný korblik.

Po nějaké době, kdy dobrodruzi projevíli dostatečnou neoblomnost a těm nahofe došlo nádobí, přeci jen se dveře domu otevřely a za nimi se objevila nazelenalá tvář Erlanova. Dlouhé vlasy měl rozčuchané a skelný pohled v očích. „Pojďte dál, a ať to netrvá dlouho.“

„Jenom pár otázek, pane, takovejch docela malejch“, řekl Malve. „Předně, kdy jste viděl naposled Ševleju, tedy váženou slečnu Ševleju, chtěl jsem říct.“

„Nevím už.“

„Dovolte mi připomenout prosím pěkně, bylo to osmého večer po slunce západu, nebo někdy později?“

„Nevím o čem to mluvíte“, zblekotal mladík a dlouze se napil vody.

„No měli jste přece schůzku, není-liž pravda? Na místě kde jste se seznámili.“

„Ne, to teda ne“, opáčil Erlan. „Schůzku jsem s ní neměl, nemám a mít nechci, už od té doby co jsem jí prohlídnul a uviděl, co je to za poběhlíci, za krutou děvku.“ Slza mu skanula po líci. „A já jí měl tolik rád.“ Bulel. „Vždyť jsme si slíbili že počkáme do svatby“, rozeštkal se nepokrytě. Dobrodruzi byli nanevšjý zmateni. Většina z nich měla sice v oblasti přivádění dětí na svět a s tím spojených činností minimální nebo nulové zkušenosti, ale tady očividně něco neklapalo.

„A co je tohle?“, ukázal mladíkovi Malve lístek, který našli u Ševleji v pokoji.

„To nevím, já jsem to nenapsal“, na lístek koukal opravdu s otevřenou pusou.

„Můžete nám alespoň říct, kde jste se seznámili?“

„Na hrázi rybníka, nad prádelnou“, fňuknul Erlach.

„A co na to všechno říká váš otec?“, položil Lemrouch zásadní otázku.

„Zuří, to si umíte představit“, řekl Erlan s neblahou předtuchou v hlase. „Dostal jsem od něj, o je, to vy ani nevíte jak on dokáže být vzteklý. Nechci ho taky ani vidět. A myslím že on mě taky ne, mluví o tom, jak jsem zneuctil jméno rodu a běhnou.“ Erlan si otíral slzy. „Přesto všechno doufám, že je Ševleja v pořádku“, zakňoural. Přes to všechno... bych si vyčítal kdyby se jí něco stalo.“

Dobrodruzi se ještě cestou z Erlachova domu zašli na hráz rybníka. Všechny případné stopy byly už dávno ty tam, ale přesto se na ně usmálo štěstí. Mezi hrází a cestou na Dřevěné hrady se na Thorana zabýsklo cosi z trávy. Byl to malý zlatý prstýnek. Takové se neztrácejí jen tak z prstu. Prstýnek patřil Ševleje. Pak se rozdělili. Thoran Art s Lemrouchem Paprťálem znovu vysupěli po cestě skoro až k hradu. Lemrouch se přitom potil jako prase. Tam, pod hradbou, bedlel v hrázdném domě bývalý podkoní, dílný a mírný člověk s velkou zásobou pelyňkovice. Tjure s Malvem se pak vydali na nebezpečnou návštěvu hobitů čtvrti u řeky.

Celá se trásla. Chvěl jí chlad, stud, vztek a ponížení. Bylo to už na dohled od Malvoru, už netrpělivě vyhlížela dům, kde bydlel ten, který se jí tak líbil. A byla si jistá, že ani ona mu není lhostejná, už od té doby, co se před dvěma měsíci potkali na hrázi rybníka, za slunce západu. Muž, ktrý jí náhle strhnul z koně páchl pivem a křenem. Znala ho, každý ve městě se ho bál. Byl to bývalý voják, teď místní násilník, rváč a opilec. Ale mohl si to dovolit. Neboť nebylo bohatšího člověka v Malvoru. Z každého prodaného džbánu mu šla polovina. Snad nevěděl co dělá, snad byl příliš opilý. Jeho dech cítila ještě teď, když seděla ve svém pokoji a mráz maloval na sklo v okně. Snad to nevěděl. Ale udělal to. Svého prvního muže si představovala jinak.

Ulička měla sice na začátku, kde ústila od domu „té staré báby“, jak se o Ševlejině bytné vyjádřil Thoran Art, dlažbu, a také domy po obou stranách byly patrové, rovné, ale vše se už po nějakých třiceti metrech rychle měnilo a záhy bylo jasné, že taky začíná hobitů čtvrt. Nízké domky, které nemělo stejně cenu stavět bytelně, protože každých patnáct let, kdy se přelila nebo prorhla hráz rybníka byly stejně odneseny kamsi po proudu, měly v oknech místo skel jen okenice a těmi se teď na elfa s barbarem zubilo množství kudrnatých dětí

uplynutí značné doby dotyčný stále nic nedodal a tak mám pocit, že žvanil jako vždycky, protože si skutečně nevzpomínám, že by tento jedinec někdy vytvořil nějaký psaný dokument.

7. 10. 12. 1068 zemřel pan Brantd, který byl čeledínek u Atrienn Moskytové. Zemřel přirozenou smrtí v požehnaném věku 81 let. Byl pohřben na obecním hřbitově.

8. Griffinu a Oriniel Linfalasovým se narodila dcera Sylvana. Za kmotra jí šel hostinský Jeremiáš Čipera. Od obce dostala rodina Linfalasova příspěvek ve výši 1000,- zlatých podle nové vyhlášky.

9. Na pozemku pana Myšilova roste prazvláštní strom. Během pouhých několika let vyrostl mohutný dub, který je zvláštní tím, že má listy úplně černé. Klabzej Myšilov neobjasnil kde se tam podivný strom vzal, ale zřejmě je na něj náležitě pyšný. Že by dub vzrostl tak rychle díky Klabzejovu přírodnímu hnojení, které tento dnes již ženatý druid neustále praktikuje na svém serátku?

10. Občanství liscannorské bylo uděleno hned čtyřem družiníkům, kteří splnili podmínky. Stalo se tak po návratu z Antrinu. Jedná se o krolla Rana, hobita Gona a o lidi Zoltara Zemikosu a Yaspera.

11. Starosta za účasti dvou svědků, pana Myšilova a pana Getda vnikl do domu číslo 36, který před lety opustil hobit Dyni Longodon, když opustil Liscannor po tragédii, která postihla jeho rodinu. Za ta léta se nikdy nepřihlásil a nikdo neví kde je mu konec. Stavení bylo očividně zchátralé a proto bylo přistoupeno k jeho násilnému otevření. Kamenný dům byl následně prodán za 2000,- zlatých hobitovi Gonovi, který na něm učinil nezbytné opravy, aby byl dům dále obyvatelný. V případě, že by se Dyni Longodon někdy objevil bude mu vyplacen výše uvedený obnos.

12. Ruina, kterou po sobě zanechal Rien Gwardit na půli cesty mezi Liscannorem a márnici byla prodána za 1000,- zlatých krollu Ranovi. Jedná se o ruinu z kamene, která bude krollovi určitě vyhovovat. Ran se v ní usadil a chybějící střechu nahradil plachtou, což považuje za dostatečnou úpravu svého nového obydlí. Asi mu to připomíná jeskyni. Úředně nese tato stavba číslo 43 a myslím, že je dobře, že je stranou od ostatních domů.

13. Zoltar Zemikosa i po udělení občanství zatím stále bydlí v hostinci U hrocha. V luxusním pokoji,

jak sám říká. O stavbě vlastního domu zatím neuvažuje.

14. Yasper, který také obdržel občanství naopak o stavbě vlastního příbytku uvažuje. Stále však žije v hospodě U hrocha. Podle všeho by chtěl v Liscannoru otevřít zámečnictví.

15. Při oslavě posledního Novoroku si někteří obyvatelé mohli povšimnout náklonnosti Yaspera k Narie Moskytové. Tato náklonnost však neunikla ani její matce Attrien Moskytové a Naria byla následující den hned poslána zpět do Rozkolce, kde navštěvuje klášterní školu pro dospívající dívky. Jak se bude tento „vztah“ vyvíjet dále je otázkou.

16. Trpaslíci Heft Taras a Bolbuch začali na místě kde se kdysi zjevila Kloga (kopeček nad bývalým obydlím Kutouše Králíka) kopat průzkumnou šachtu. Prý kvůli výzkumu „geologického podloží“ jak pravil Heft. Starosta znovu důrazně oba pány upozorňuje, že povolení k výkopu se vztahuje pouze na jednu šachtu do maximální hloubky 15 sáhů bez jakýchkoliv bočních tunelů a po provedení „průzkumu“ bude výkop oběma pány zasypán. Nutno podotknout, že trpaslíci se chopili lopat a krumpáčů s buldočí vytrvalostí a do „práce“ se pustili za třeskutých mrazů kdy je půda promrzlá do hloubky. Otázka je jestli se jedná o pověstnou trpasličí houževnatost nebo o duševní úchylku.

17. V družině se objevily zvěsti, podložené věrohodnými důkazy, že při poslední volbě vůdce družinové výpravy došlo k manipulaci voleb ze strany Hefta Tarase. Podle toho co na sebe prozradil v opilosti samotný Heft se jednalo o podplácení minimálně tří osob. Heft chtěl pomocí úplatků docílit zvolení trpaslíka Bolbuchy. Úplácen byl hobit Gon a to ve výši 2000,- zlatých. Ten úplatek dle svých slov odmítl. Dalším koho se povedený Heft pokoušel podplatit byl kroll Ran, kterému byl nabídnut prsten. Ran podle všeho odmítl také. Podplatit se však podle všeho nechal Yasper a to za mrzkých 500,- zlatých. Zajímavé na celé kauze je tedy i Heftovo dělení ostatních družiníků podle jakéhosi „tržního“ mechanismu. Dosti zajímavé u někoho kdo se neustále ohání morálkou a čestností. Této kauze měl být věnován samostatný článek, kde měly být uvedeny rozhovory se všemi aktéry této ostudné události. Bohůmžel však byly veškeré podklady k této aféře sprostě starostovi ukradeny. Že by se jednalo o něčí úmysl?

ležela tíha osudu mladé ženy.

„Tak to se nám to pěkně zamotává, hádám že bysme měli najít Erlacha, a taky se kouknout do domu kde Ševleja bydlela.“

„Tam není, ten pokoj je prázdný. A Erlacha najdete v jeho panském domě. Je to po cestě směrem na Naglin. Až narazíte za městem na polní cestu po levé straně, dejte se po ní.“

Pytel přes hlavu, nasycený pachem plesnivých brambor. Ruce, mačkající její paže a smýkající jí po trávě. Svah, zvedající se pod jejíma nohama. Sípota mužských plíc, rány do hřbetu a do hlavy, když se pokusila postavit na nohy nebo se vytrhnout. Byli aspoň tři a neměli v úmyslu jí pustit. Hlavu jí vyplňovala otázka „proč“, a za ní se deroucí odpověď, nedávající mnoho šancí na záchranu. A hned potom myšlenka na jejího milého, a s ním znovu vyvstávající naděje. A rány, pach plesniviny a nohy, vláčené po lesní prsti.

Dobrodruzi se s Solbanou rozloučili a rozhodli se dáchnout si. Na první den toho bylo docela dost. Prvím významným finančním efektem toho náročného dne mělo být prodání tří kusů zabitých ještěrců. Byla asi tak druhá hodina odpolední, když se dohodli, že nejlíp to půjde na místním hrádku. Tam by mohli nejlépe vyplatit nějakou odměnu za zabítí nebezpečných potvor. Vystoupali tedy podhradím po klikatých uličkách až k bráně hradu. Brána tam ovšem nebyla, do hradu zíval veliký otvor, a tak místo tradičního bušení museli zazvonit na velký zvonec. Brána, jak by jim správce hrdy vysvětlil, kdyby chtěl, byla „dlouhodobě v opravě“.

Správce zkontroloval tác, připravený pro panstvo na odpolední svačinu. Děvečka se motala kolem s korbílkem.

„Hned jak jsem je uviděl tak se mi to nelíbilo. A když začli mluvit o penězích, ech... už jsem věděl na čem jsem. V dnešních časech se takových tuláků trousí krajem. Co to tam máš, děvče?“, zeptal se mlsně.

„Mlíko, co by. Čerstvý, právě před hodinou ho přivezli ze vsi. A kdo to byl, nějaký měščíák? Nebo jedni z těch zbrojnech, co tu jich teď projíždělo?“

„Ale ne, nejácí otravové, kluci. Vyptávali se a chtěli mluvit s naším pánem“ správce ochutnal kousek sladkého koláče. Byl vynikající.

„Chtěli práci? Já bych je zapráhnul, chlívky potřebujou vyčistit“, řekl štolba, který vstoupil do místnosti.

„Ne, měli s sebou nějakou zdechlinu co vylovili z řeky. Za ní chtěli odměnu nebo co“, zabručel hradní správce. Žena mu podala džbán a on se zhluboka napil. Otrěl si kníry a dodal: „Hlupáci. Náš pán je teď horší než vztekale pes. Ten by jim vyprásl kožichy, že by pak ještě rádi vysmejčili chlívky zadarmo, jen aby je pustil. Je tak mrzutej že jsem ho tak neviděl. Aby ne, jeho syn už kolik dnů chlastá tak, že...“

„Tsss, pozor, přichází panská.“

„A co jste s těma prosebníkama proved?“, zeptala se ještě děvečka, podáváje panské komorné nádherně malovaný džbán, plný po okraj.

„Coby“, pokřčil správce rameny. „Vyhodil jsem je“.

Z hospody bylo slyšet klepání korbelů o stůl a několik hlasů. I v tomhle brzkém odpolední tu sedělo několik Malvorských a žvanilo o ničem. „Tjуре, tak co, budem tu stát, nebo tu chcíplotinu už konečně hodíš do strouhy?“, otázal se Malve. „Něco za ní dostat musíme, to by v tom byl čert. No že jo, Lemrouch?“ Paprťálovec přikyvoval. Throran se jen ušklíbnul ale byl toho názory, že Tjуре má pravdu. Jen se mu nechtělo nabízet jí v hospodě jako nějaký žebráci. A když tam s ní půjde Tjуре, bude to vypadat jako že jí našel chcíplou někde u cesty. „Tak běž“, plácl kudůk barbara přes záda a Tjуре vstoupil do šenku. Trpaslík Throran hned za ním.

Na místní udělaly mršiny opravdový dojem. Už proto, že k útoku ještěrců na pradleny nedošlo poprvé a několik lidí i hobitů od řeky už od nich bylo ošklivě poraněno.

„Nojo, hezký, ale co s tím, odměna na ně vypsána není.“, řekl hostinský.

„Hele ale potvory jsou to pěkný, to by se ti tu vyjímalo. Co? Nebo chceš aby to koupil hostinský v hospodě pod loubím?“ hecovali hostinského štamgasty.

„Nojo, ale to by chtělo nějakýho toho, ééé... „vycpávače“, nadhodil Tjуре.

„Taxidermika“, podotkl místní učitel, který se tu zastavil na jedno po odpolední hodině přírodopytu v jedné ze dvou malvorských škol.

„...ééé, jo“, řekl hostinský, který se chtěl očividně blýsknout před štamgasty a zároveň chtěl mít taky něco, co v ostatních hospodách nemají. Tak kolik, brachu? Pět?

„Pět a pivo pro oba“, řekl Tjуре.

Odpoledne už se lámalo k večeru, když se jim konečně podařilo přemluvit a podplatit nerudnou ženskou, které patřil dům U dvou prstenů, aby se mohli podívat do pokoje Ševleje. Stálo je to

sveřepě pohledy ale bylo jasné že sotva kdy viděl víc než krám svého otce. Ostatní mu odhadovali teprve něco přes třicet jar, na trpaslíka takřka ještě jinošský věk.

„Lemrouch jak?“ elf se radě zeptal ještě jednou. Kudůkovo jméno znělo opravdu zvláště. „Opravdu Paprťál? No potěš... a co mám napsat do kolonek titul, povolání, bydliště a zbraň? A co kolonka voják/nevoják, co mám škrtnout? Jsou tu nějaký vojáci? Ne, dobrý, to se mi ulevilo.“

Pod první řádek, kde se skvělo jeho jméno, zapsal postupně elf Malve všechny ostatní. Kromě Lemroucha Paprťála, který o sobě tvrdil že umí čarovat, i trpaslíka s velkou truhlou na bahno Throrana Arta a nakonec barbara, který jako svoje jméno řekl „Tűre“ Na otázku jak se to píše pouze mlžil, že prý má ve jménu písmeno „T“. Malve měl pokušení napsat do kolonky nějakou sprostárnu, ale nakonec se spokojil s tím že ho zapsal jako „Tjуре“.

Nějakou dobu se přeli o to, jakou korouhev nebo zástavu budou nosit. Protože se zdálo, že pán z Dřevěných hradů akceptuje do turnaje jenom ty, kteří se zaštití znakem svého pána či obce, potřebovali nafxlovat nějaký rozumný a věrohodný původ. Nu a tak si ti čtyři spíchli z kusů látky znak „kumpanyje Lemroucha z Paprťálovic (u Rubanic), zelená s modrou pokosem“

Po nějaké době, strávené cestou na dřevěné hradý rozjímáním o tom, kolik ze slibované výhry rozdělené mezi účastníky se jim podaří urvat a čím a proti komu tam budou bojovat se jednoho večera rozhodli přespat na kraji lesa. Hospoda jednak nebyla v dohledu, letní počasí bylo i večer příjemné a nikoli v poslední řadě se nikomu nechtělo utrácet peníze za nocleh. Před usnutím ještě meditovali o tom, jestli to na Dřevěné hradý stihnou před soumrakem patnáctého. Při rychlosti s jakou cestovali to bylo na pováženou. Další den musí pořádně šlápnout.

Tma. Ticho. Ledový chlad. Kamenné stěny. A bolest. Bolest na srdci. Pocit duše, vyrvané žalem z těla. Pocit že všechno končí. Tma, ticho a chlad. V nekonečném čase.

Praskání zbytků ohně rušilo jen podupávání koní a odfukování. Nikdo nehlídal. Nebylo to nutné, Gwendarron je bezpečné místo. A jak už to tak bývá, v mlázi se rozhmuly větve, koně poděšeně zafrkali, ozval se dupot těžkého těla, dva tři skoky, pak ržání koně, drceného medvědími tlapami za živa. Ti čtyři si stačili vzít většinu svých věcí. Útěk jim kryl barbar Tjуре, dokonce se mu podařilo za podpory kuší a luků ostatních jednoho

medvěda škrábnout, ale nikdo si nedělal iluze o tom, jak by to dopadlo, kdyby chtěli své koně skutečně bránit. A se na další cestu vydali pěšky. Ostatně už svítalo. Po míli nebo dvou narazili na okraj malého města. Nejdřív přešli po malém můstku přes neuvěřitelně špinavý a zabahněný potok a pak se po stranách cesty začaly objevovat chalupy a prkenné domky chudiny, značící město s krámy a hospodami. Napravo se záhy začla táhnout dlouhá ohrada. Byly v ní vidět pasoucí se koně. Malve, jdoucí kupředu si zaclonil oči proti slunci, vycházejícímu nad východní obzor a v jeho světle uviděl postavu, sedící na ohradě u veliké budovy stájí a stodoly. Postava měla na sobě mužský jezdecký oděv a krátce střižené hnědé vlasy. Tedy krátce na ženu. V ústech cumlala stéblo a na kolemjdoucí se pozorně dívala. Dobrodruzi, jdoucí kolem jí pozdravili podle dobrého mravu a ona jim odpověděla kývnutím. Jak ona pozorovala je, tak oni pozorovali její koně. Do Dřevěných hradů to bylo daleko a oni spěchali. Koně by se hodili. Zastavili se.

„Chcete koně?“, zeptala se bez okolků. Tjуре jen pokýval hlavou a olízl se. Koně to byli nádherní, takové vídal na trzích ve městě jen zřídka kdy.

„Můžete je mít. Co mi za ně nabídnete?“ Elf se postavil do popředí.

„No, nemáme moc peněz, asi si je tedy nemůžeme dovolit. Stačilo by nám, kdybys nám je jen půjčila, vzácná paní, ale nemáme co nabídnout jako zástavu, takže z toho asi nic nebude.“ Žena na ohradě na něj zamyšleně hleděla. Ačkoliv ten elf byl ještě skoro dítě, líbil se jí. Vždy jí přitahovali elfové, a tohohle si oblíbila na první pohled. Pro ní to byl už hotový muž, ačkoliv jemný, přec skrývající velkou sílu. Usmála se.

„Jmenuji se Taurika, pánové. A hádám že cestujete na Dřevěné hradý. Musím vám říct že je to ještě dva dny cesty koňmo a čas který zbývá do zahájení té jejich slavnosti se krátí. Všichni ti co tu prošli nebo projeli se zbraněmi jsou už pryč. Bez koní to nezvládnete a zaplatit za ně nemáte čím. Já mám koně. Ale něco za ně chci. Je možné, že odtud odjedete na koních, ale až tehdy, kdy bude práce kterou po vás chci, skončena. Co vy na to?“

Dobrodruzi si vyměnili tázavé pohledy. Dobrý kůň byl pravě jmění a peníze z turnaje byly dosti nejisté.

„O co jde?“, zeptal se Malve. „Pojďte dovnitř, povím vám to.“

Nehty byly rozdrásané, spíše nebyly než byly. Smrad moče a výkalů byl strašlivý. Zima.

jak mít tvrdá a šikovná hlava. Krom toho mít krolli ještě takzvaná instinkty, který je chránit v nebezpečí. Tím také mít navrch od jiná rasa. My krolli tomu říkat druhá smysl.

Rovněž krollí bojový taktika a strateglie daleko převyšovat ostatní. Já sám moc s vlastní rozum porovnat. U nás by žádná kroll nevěřit, že si tlupa silná válečník kupovat jídlo u slabá vesničan, když ho moc vzít. Nebo bloutit po pustých horách a něco hladat. Krolli nic nehledat, krolli jít a vyplnit na co narazit. Tomu říkat mazaný stratleglie.

V nekrollích kraj také mít podivná složitá zákon a pravidla, kterým nikdo nerozumět a která postrádat loghlika. Například volba vůdce. Veskrze zbytečný věc, která jen umožnit slabý a nehodný stát se vůdce. To by u krolli nemoc stát, tam by se takový všichni smát. Tam vůdce největší a nejsilnější, to být jasné a jednoduché a každý to hned poznat. K čemu pak nějaká zákon a nařízení? Co říct vůdce, to být nařízení, a kdo to nedodržovat, ten mít rozbitá huba.

Všichni také říkat, že krolli nekouzlit, že nejlepší kouzlit elfi. To nebyť pravda. Elfí kouzla se hodit jen na pouť nebo komediant, to já už dobře vidět, ale na správná kouzla být třeba síla a tu nemít než krolli. Naše šaman být třeba velmi mocná kouzelník. Tak třeba všichni mluvit o kouzlo blesk. Prý to být účinný kouzlo. Ale kdyby někdo vidět blesková úder náš šaman soupeři na solar, tomu já říkat blesk. Nebo s jaká lehkost sesílat kouzlo na otevírat dveře. A stačit mu k tomu jen silná větev stará olše, všechna dveře povolit. Hodně se tu také mluvit o kouzlu čtení myšlenek, na to být náš šaman expreť. On umět číst myšlenky někoho jiná a moc tak zjistit, jestli to být přítel nebo nepřítel. K tomu být třeba dotyčný vykuchat a přečíst to z vnitřnosti, zejména játra, ale fungovat to mnohem lépe, než elfí taškařice. Šaman umět také někdo zneviditelnit a udělat ho tak nenápadný. Škoda, že pak být nenápadný až moc a už ho nikdo víc nevidět. Také umět vyvolat mračno dým na maskování a stačit mu k tomu jen křesadlo a několik suchá větev. A to vůbec nemluvit o jeho přivolávání déšť. Někdy to kouzlo být tak náročná, že trvat několik týden, ale vždy se povést. Prostě, krollí šamanství patřit jasně k mistrovská.

Novinky liscannorské

Gerllod Moskyt, starosta liscannorský

Tak nám uplynula nějaká doba a nastal čas dalších novinek. Původně jsem si myslel, že se

toho mnoho neudálo, ale nakonec se ukázalo, že tomu tak není. G.M.

1. Musím se omluvit panu Dynimu Longodonovi, kterého jsem v minulých novinách označil za mrtvého. Jak je známo opustil Dyni Longodon Liscannor už před hodně lety po tragických událostech v jeho rodině a od té doby o něm nikdo neslyšel. Možná se vrátil na statek svých rodičů, možná se někde upijí k smrti, možná se toulá, možná se dal na nějakou víru, možná... Ono je to vlastně jedno. Zkrátka a dobře jsem o něm měl psát jako o nedosažitelném či jako o nezvěstném a nikoli jako o mrtvém. Kdo ví, třeba se s Dynim ještě setkáme. Tak se mu ještě jednou omlouvám.

2. Jak podivně začala, tak i podivně skončila válka Gwendarronu s Mallikornem. Mnoho událostí je zahrnuto tajemstvím, tak budu velice stručný. Útok mallikornské armády byl zastaven hned v pohraniční v Černých vrších, mallikornská flotila byla z větší části potopena, na druhou stranu však po uzavření příměří zůstali v Argylu u moci pučisté a Mallikorn rovněž obsadil některá neutrální území v Gergelu. Většina družiníků byla na dobu války odvedena do armády s výjimkou trpaslíka Hefta, který prý má ploché nohy. Těmto událostem bude věnován samostatný zápis, takže se o tom nebudu rozepisovat. Nurnští si odbyli své povinnosti a byli převeleni do zálohy ještě před skončením celé „zimní“ války. Pouze Gon a Gerllod sloužili až do konce, což vyplývá z jejich služebního zařazení v královské armádě.

3. V minulých novinách jsem v bodu 12 napsal, že v hospodě U hrocha žije půlkroll Nug. Je to nesmysl, neboť tento chrabrý válečník položil svůj život v boji s mutanty na severu již dříve.

4. Hobit Frynn Konopka se stále pořádně neusadil a putuje sem a tam od Naglinu k Hrochovi. Kdy se hobit konečně někde usadí je ve hvězdách.

5. I přes neustálé nářázky některých jedinců bych chtěl poděkovat Zoltaru Zemikosovi za jeho péči o liscannorský rybník, který je v naprostém pořádku. I když musím přiznat, že mě samotného to překvapilo také. Zřejmě se osvědčila nová metoda vyplácení rybníkáře kdy Zemikosa nejprve dostane pouze zálohu a teprve po vykonání práce je mu vyplacen zbytek.

6. Minule jsem psal, že hobit Gon se chystá napsat něco o své službě na hranicích Liscannoru. Po

s jiskřícíma očima. Ve svém nářečí, poněkud odlišném od západštiny na ně něco povykovaly. Čtvrť tvořila jedna protáhlá ulice. Tvořili jí domy „lepší“, ty stály na straně, přiléhající k říčnímu břehu, měly tu výhodu, že měly lepší přístup k vodě a splašky se tam vylývaly rovnou do řeky. Bylo tam trochu lepší ovzduší, když hobit zrovna neotevíral okenice do ulice. Ta „horší“ strana, kde bydleli ti chudší, vylývala splašky rovnou na ulici. Na druhou stranu, byli až druzí na řadě při velké vodě a měli alespoň nějaké záhumenky pod okny, tam, kde se začínal strmě zvedat kopec s horním Malvorem. Tjуре a Malve si vykračovali ulicí a pranic nedbali píštění hobiťat. Tjуре pojednou šťouchnul svého mladšího kumpána loktem a kývnul hlavou k otevřeným dveřím nalevo, kde vyhlížela hobitka mladšího vzezření. Oba se jí jali vyptávat, kde že by našli hobitku Kuljanu, co dělá děvečku na hradě, ale museli tak činit přes dveře, neboť hobiť z nich mělo vážné obavy. Do hobiť ulice lidé z města nechodili a hobiť je tam ani nezvali. Když se Malve rozhlédl ulicí ani se moc nedivil že se dobří obyvatelé Malvoru raději drží vzdušnějších částí města. Nakonec se Tjuremu podařilo zjistit, že někteří perspektivní hobiť z lepších rodin pracují pro lidi ve městě, a jak jim malá hobitka potvrdila, Kuljana skutečně pracuje na zámku. Ale co ona ví, teď zrovna není doma. Kde pracují hobiť z horších rodin se oba dobrodruzi měli příležitost dozvědět o půl hodiny později. Teď stáli na ulici a dumali, co že s načnutým odpolednem. Vývěsní štít hobiť hospody zavrzel ve větru...

„Nechcete ještě dolít, pane kudůk?“, Zeptal se Lemroucha muž. Měl prošedivělé vlasy, ale stále statnou postavu muže kterému těžká práce nezlomila hřbet.

„Abych neurazil“, povídá Paprtál. „A říkáte teda že se na hradě něco děje? Tak čtyři dny zpátky?“

„No je jisté že hradní pán je vzteklejší a přísnější než kdy předtím. Něco ho muselo opravdu rozčítit. Služebnictvo si teď musí dávat pozor. Byly nařízeny mimořádné služby. A od devátého jsou zostřeny hlídky proti pytlákům. Asi to souvisí s penězi. Byť se hmčírům a obchodníkům ve městě daří vcelku dobře, na daních to nějak vidět není. A je možné že se pánovi došla trpělivost. Taký je možné že se nepohodl se synem, ten bydlí dole ve městě, nebo spíše za městem. Co jsem slyšel tak je teď víc opilý než střizlivý.“

Šenk to byl hobiť. To značí samoobsluha, pelyňková pálenka nalévaná naběračkou z hrnce,

strop metr padesát a nevraživá atmosféra. Tjуре tu měl opravdový problém. Ale oba dva to brali jako zkušenost a jako nutnost. Informace bylo třeba získat.

„Co to z vás táhne?“ Zeptal se Tjуре a podpíral Malveho, který se citelně motal.

„A co táhne z vás?“, ušklíbl se Lemrouch. „My jsme dostali puškvorcovku, a máme i na cestu, hele, zašermoval lahvi s čirým alkoholem“. Oba dva měli taky dost naváto. „Našli jste tu holku?“

„Ne, prej zrovna slouží, ale dověděli jsme se dost o činění kůží a jejich barvení. Ty vaďo, ty hobiť maj ale krušnej život“, vydechl barbar. „A teda my měli pelyňkovici. Ty hobiť nejsou zas tak špatný lidi, jen se jim člověk musí trochu dostat pod kůži. Porozumět jim“, zamudroval Tjуре a přemýšlel kolik tam vlastně utratili.

„A taky sme se trochu napilíí“, řekl opile alkoholu nepřivýklý Malve, kterému padala hlava hned na tu, hned na onu stranu.

„No my jsme se od toho člověka něco dozvěděli, poslechněte si to“, řekl Lemrouch. Myslí, že se dáme trochu dohromady a v noci se půjdeme podívat do lesa.“

„Tak radši vykoplo co víte“.

Myslivci seděli na kraji palouku. Oči, přivýklé již noční tmě pátrali po okolí. V rukou měli kuše. Čekali na škodnou.

„Pacmel a Hrbatej jsou na severním cípu“ zašepal jeden. „A další dva jdou od západu. Máme je. Náš pán měl pravdu, když zostril hlídky v lese.“ Druhý myslivec si přihnul z placaté lahve.

„Ti darebáci se potloukají kolem staré hrobky. Pytláci zatracení. Připrav si kuši. Ted“

Noční les měl zvláštní kouzlo. Ten čas nad ránem, kdy se probouzí první ptáci. Prošli panským lesem až k severnímu cípu, pak se vydali po cestě po hřebeni, napříč hvozdem. Uprostřed narazili na mýtinu. Na mýtině stála nízká kamenná stavba. Kámen pokrýval i její špičatou střechu. Vypadalo to jako malá hrobka. V měsíčním světle bylo vidět pevné, železem pobité dveře i malé šterbinovitě okýnko na v protější stěně. Obešli kapli několikrát a Tjуре zalomcoval dveřmi. Pak nočním vzduchem zafřel první šíp.

Throranovy rány byly jen těžko zacetitelné. Lemrouch mu pomáhal, ačkoliv i jemu trčel šíp z boku. Těla lesníků ležela teď už bez hnutí. Krev se vsakovala do jehličí. „No, a je to!“

Pán z lesa

Nadiktoval Ran

*Svou hůl si nesa
kráci od lesa
má v sobě běsa
na laně pesa*

*Babka již lysá
ani nehlesá
do křoví klesá
silně se třesá*

*To postrach lesa
v sandálech z losa
když chytí běsa
bodá jak vosa*

Turnaj na dřevěných hradech

Zapsal Bolbuch

Stalo se to osmého předradostinového dne roku tisícího šedesátého sedmého. V jedné zakouřeně a zaplivaně putyce v Nurnu, hlavním městě království Gwendarronského, zasedli spolu ke stolu čtyři muži. Nebyli to žádní sedláci, ani žádní obchodníci. Ba ani to nebyli vojáci ni erbovní šlechtici. Jednalo se o podivnou tlupu šťestí hledajících poutníků, kteří měli pocit, že tam, kde je matka vychovala, je žádné šťestí nečeká, a tak si sbalili co měli a začli se potloukat po západním pobřeží, živit se příležitostnou prací a urvat co se dá. Ti lepší z nich se snažili nekrást moc často. Tou zaplivanou špeluňkou nebyl ovšem kdejaký šedovský hampejz, ale mnoha kovanými dobrodruhy a poutníky opěvovaná a hojně navštěvovaná hospoda U supího pařátu, na rozhraní Modrého kopečku a nového přístavu. Tam vznikaly mnohé pikle, určující osudy lidí, tam byla uzavírána mnohá budoucí přátelství na život a na smrt. Tam byla také mnoha přátelství rozkotána. Ta čtveřice ovšem zatím žádnými přáteli nebyla. Zatím na sebe vrhali jen kosé pohledy, vždyť i u společného stolu seděli jen čirou náhodou. Jinde už v hospodě nebylo místo. Ale jak se ozvalo první večerní troubení, ohlašující trhovcům a obchodníkům, že musí zavřít svoje stánky a krámy, ti tři načali čtvrté pivo, které jim rozvázalo jazyky. Začli si povídat o počasí, o cestách, o drahotě a o svých zkušenostech z putování po světě. Těch neměli ovšem mnoho, byli to všichni ještě vcelku

zelenáči, které jarní přepřška nutila hledat pohodlí hospody a kamínek v botě považovali za zásadní překážku v tom, aby si užili den. Při druhém troubení, oznamujícím, že brány se zavírají pro pohyb zboží a začínají vycházet noční hlídky, vstoupil do putyky najatý vyvolávač, rozvinul pergamen a zařval, aby přehlušil přirozený hluk rušné hospody. Ve řvaní měl ostatně praxi, a byl za to placen. Mízerně, ale přece. Za řvaní a za to, že uměl číst bez slabikování.

Slyšte tohle oznámení

*Grubus, pán z Dřevěných hradů, dává ve
známost, že dne šestnáctých předradostin začíná u
příležitosti zasnub jeho druhorozené dcery s pánem
Foirem Naglinským, v jeho sídle na Dřevěných
hradech veřejný turnaj pro obveselení panstva.
Klání jednotlivců s dřevcem koňmo a s ruční zbraní
opěšalých a klání skupin tupými zbraněmi až do
konečného vítězství dle turnajových pravidel.
Turnaje se může účastnit každý vážený občan
Gwendarronu pod korouhví své obce nebo kdokoli
pod korouhví svého pána. Délka turnaje bude tři
dny a tři noci a mezi vítěze bude rozděleno na deset
tisíc zlatých. Uzávěrka přihlášek je patnáctých
předradostin do slunce západu. Dáno na Dřevěných
hradech dne 21.4. 1067.*

Šlapali statečně po cestě k severu. Nějakou dobu se sice nemohli dohodnout, jestli cestovat po cestě nebo se pustit necestou, ale nakonec si spočítali, že když by se vydali směrem přímo na sever, jakoby na Naglin a pak uhnou na východ, bude cesta o dva dny kratší než se tlouct divočinou Gwendarronského venkova. Měli dva koně, ale většinu času je vedli. Majitelé na ně cizí nechtěli nechat sednout. V poledne, když už byli od rána na cestě a potřebovali si odpočinout, si sedli do stínu rozložitých stromů a vytáhli přihlašovací papír, který jim dal vyvolávač v hospodě.

„Piš to, tady máš brk“, řekl kudůk, a vylovil i lahvičku s inkoustem.

„Co já? Si to napíšeš tady ušatej“ opáčil barbar.

„Že by tu někdo neuměl psát?“ odvětil s úsměvem elf a vzal si papír s naznačenými linkami a sloupečky. Barbar sice vypadal, jako kdyby už nějaké dobrodružství v životě zažil, ale elf si byl jistý že nejvíc zkušeností s praktickým životem má on, byť mu bylo teprve šestnáct. Jen přirozený respekt ke starším mu bránil v tom vzít si ostatní včetně barbara na pově. Nevybíral přece už odmalička kapsy nadarmo. Poslední ze čtveřice, trpaslík s vousy jako uhel vrhal se číselně kolem sebe

nájem na měsíc dopředu, a ještě si vyslechli držkování, kdo že teď bude platit nájem, „když se ta mladá zdejchla“. Ta babizna zjevně neměla potuchy, že se její nájemnice schází se synem hradního pána. Jinak by si minimálně dávala pozor na pus. I tak trvala na tom, že bude dohlížet na to, co v pokoji provádějí. Takže se tam rozhlíželi pod jejím bedlivým zrakem. Co zjistili:

Na vyhaslých kamnech stál hrnec s plesnivým obsahem.

Na okně byla mísa s něčím, co bývalo zadělaným těstem.

V šatníku nic nechybělo, alespoň pokud mohli soudit, nikdo z nich si nebyl jistý co by takový šatník mladé ženy měl obsahovat, ale každopádně nebyly žádné stopy po tom, že by odtud někdo něco odnesl.

Mezi prádlem byl založen medailónek. V něm byl obrázek mladého muže.

A taky založený papírek.

Drahá, hořím netrpělivostí uvidět Tě. Přijď tam, kde jsme se poprvé setkali, dnes večer, po soumraku. Přijď určitě. Tvůj E.

„Aha, tak to bychom měli. Erlach jí někam vylákal. A pak...“ řekl Malve“

„Cóóó?“ vyjekla domáci. „Co ste to řek? Kdo jí kam vylákal?“

„Nic nic“, jal se jí Throran vytlačovat ze dveří. Teď jsme právě skončili. Děkujeme a buďte s bohy. Dobrodruzi kvapně opustili prostor, přičemž s sebou vzali nalezené indicie.

Od Ševlejiny bytné se dozvěděli ještě to, že naposledy dívku viděla osmého večer, kdy přišla se Solnou babou. To plně potvrzovalo Solbaninu výpověď a přesvědčilo dobrodruhy, že jí mohou věřit. Dalším logickým krokem byla cesta za Erlachem.

Pospíchala. Přes most a podél řeky. Bolelo jí celé tělo, nohy jí sotva nesly. Ale potřebovala jej vidět. Potřebovala jej. Prázdnotu v jejím srdci mohl vyplnit jen on. Obavy, které měla, se rozptýlovaly, jak se blížila k místu, kde měli schůzku. Na místě jejich seznámení. Tam měl čekat, vzkaz který dostala, zněl jasně. V nočním šeru už byla vidět hráz rybníka. A na ní postava, její milý. Chtělo se jí k němu utíkat. Stál tam. Pak vykročil vstříc. Zarazila se. Nevypadal jako ten, který tu měl čekat. Zaváhala. Pak se obrátila na útek. Ale bylo už pozdě.

Na dveře Tjуре zabušil ještě jednou a hlasitěji. Byly dvoukřídle a vedly do patrového kamenného domu s arkádou v prvním patře. Dům

byl stavěn velkoryse a velkopansky, ale zdi by potřebovaly opravit a utržený okap taky nevypadal reprezentativně. Zevnitř řinčely korbele a ozývaly se opilecké hlasy. Tjуре zabušil potřeť.

„Táhněte, holoto, vrískl opilý hlas.“

„Kdo je tam?“ zaburácel jiný, mladý, ale neméně nachmelený. „Táhněte. Nikoho tu nechcem vidět.“

„A co když je to tvůj otec?“ opilí muži uvnitř byli nejméně tři.

„Toho chci vidět ze všech nejmíň!“, vybuchl vztekle ten, který by z nich zřejmě nejopilejší.

Malve se osmělil: „Jdeme za Vámi kvůli Ševleje. Posílá nás její sestra, Taurika.“

„Ševleja? Tak coura? Ta děvka prokletá, kterou jsem tolik miloval?“ hlas se zlomil v pláči. „Táhněte všichni k čertu, nechci o ní ani slyšet, nechci nic slyšet. Ach kéž bych byl nežil“, opět zavzlykal panský synek. „Nalej mi ještě, co čumíš! A vy dva, pijte taky, pijte, nic hezkého nás na tomhle světě nečeká. Ženy jsou plémě hadí.“

Tjуре zabušil znovu, ale nemělo to smysl. Vraceli se zpátky do městečka. V hlavách měli zmatek. Erlach podle všeho nevypadal, že by Ševleju chladnokrevně unesl.

Přespali na poli za městem. Byl to spánek bídný. V noci je budili komáři a ráno je zmáčela rosa. Ale zlatek nebylo nazbyt.

Dnešní program je jsnej“, řekl Malve. „Určitě se musíme dozvědět, jakou úlohu v tom hraje Erlach a jeho otec, místní pán. Nitky vedou vysoko a na hradě nás nechtěj přijmout. Tak to musíme vyzjistit jinak. Solbana nám dala tip na dva lidi, co dělaj na hradě, a mohli by něco vědět. Jedná se o bývalého podkoního a hobitů děvčeku. Ale předtím si zkusíme ještě jednou promluvit přímo s Erlachem, třeba bude střízlivější.“

Necítla se dobře. Už delší čas. Strašlivé tušení, co že se s ní děje se pomalu měnilo v jistotu. Zkusila byliny, o kterých slyšela že by měly pomoci, ale neúčinkovaly. Jen celá dva dny zvracela. Hrůza, že dívky z prádelny poznají co se děje jí nedávala spát. Teď v zimě to šlo, chodila zabalená ve vrstvách šatů, ale to přeci problém neřešilo. Představa že bude muset s pravdou ven a oslovit někoho z doktorů ze vsi, byla strašná. Bála se že přijde o svého milého, ale ještě víc se bála o jeho život. Věděla že kdyby šla s pravdou ven, nezbylo by mu nic jiného než bránit její čest. A ten zlý násilník by na sebe nenechal sáhnout, ani jeho ne. Byl mstivý a krutý. Věděla že zabíjel už pro

Kámen byl studený ale nebylo před ním úniku. Pátrat po možnostech jak se dostat ven už bylo zbytečné. Stěny, strop, podlaha. Studený kámen. A bolest v srdci, silnější než chlad.

„Takže vaše sestra se jmenuje Ševleja. Bydlí na náměstí v domě s domovním znamením dvou prstenů. Naposledy byla viděna osmého někdy večer, odpoledne předtím šla domů z prádelny na druhém břehu řeky. Pradelny říkají že se jí udělalo špatně, poslední dobou se vaše sestra necítila vůbec nějak dobře. Je to tak?“ Malve vzhledl od poznámek, které si dělal. Taurika přisvědčila.

„No a Vaši rodiče žijí v Naglinu, otec pracuje pro město. Jedná se o mladší sestru? No, já jen tak pro pořádek. Dáte nám její popis? Mmm, píšu si, zhruba stejná postava jako vy, světlejší vlasy, kulatější tvář, dobrá, s tím si snad poradíme. Toho osmého s ní šla ještě jedna pradelna, odvedla jí ke kořenářce a tam jí nechala. Dobrá. Dnes máme dvanáctého, to jsou čtyři dny. Není možné že se prostě vydala na cestu, třeba do Naglinu za rodiči?“

„Ne, to určitě ne, řekla by mi o tom, jestli něco nepotřebuji poslat, navíc by si ode mě vzala koně. A necestovala by nemocná.“

„A vy tedy bydlíte tady, ne se svou sestrou? Jste ale obě svobodné, že?“ zeptal se neomaleně Lemrouch.

„Ano, já žiju tady, blízko svých koní. Ona nebydlí v Malvoru dlouho, přistěhovala se sem z Naglinu teprve před rokem. Sehnala jsem jí bydlení na rynku. Před tím bydlela v Naglinu a sem mě jezdila navštěvovat.“

„Malvor,“ zopakoval Malve a zapsal si jméno městečka.

„Tady máte mapu, ať po městě nebloudíte. Jak jistě víte, Malvor je poddanským městem, nikoli svobodným. Není tu tedy starosta, ani žádná městská rada, o městských věcech rozhoduje náš vladyka. K městu patří tři hvozdy. Za hradem je panský les. Ten slouží jako honitba našeho pána, Erlana Malvorského. Dál je tu na zvěř bohatý královský les, ten leží zde“, ukázala na velkou plochu v horní části mapy. „A poslední hvozď patří Heřmanu Pučálkovi, to je největší majitel hrnčířských dílen a nalezišť hrnčířské hlíny. A tady vidíte městské polnosti. Ve městě je také malá vojenská posádka, dohromady asi deset vojáků, a potom nějakí zbrojnoši pána Erlana. Dál je tu několik hospod, velká prádelna, barvírna, ale neznámější je naše malvorská keramika. Z místní červené hlíny nakoupíte hrnce a džbány až v dalekém Nurnu. Hrnčířský kruh tady najdete v každém druhém domě. Tedy když nepočítám tu smradlavou houbití čtvrt' u

řeky. To je na cestě ke koželužně. Skoro nemám kam chodit napájet koně, čistou vodu tu mám kvůli nim málo kdy“, Taurika se zakabonila.

„No, tak uvidíme co se dá. Kořenářka, pradelny, dům U dvou prstenů“

„To víte že už jsem se ptala a sháněla se po ní, ale zatím bezvýsledně. Když mi sestru pomůžete najít, kuň pro každého z vás, jakého si vyberete. Platí?“

„Platí“, houknul Tjure a s koňačkou si plácnul.

Probudila se z neklidného spánku. Jak asi dlouho? Pár minut nebo půl dne? Tma byla neproniknutelná, ale horší bylo určitě ticho. I když zvuku, toho se děsila. Věděla, co by mohl znamenat. A bolest v srdci, dvojitá rána. Jak jí to jen mohl udělat? Pomyslení, že jí zavrhl bylo horší než zima, třesoucí jejím tělem a žízeň, svírající její hrdlo. Prsty už po sté hmataly po spárách v kameni. Prostor byl malý, nebylo už místo, které by neohmatala, neoškrábala, neohládala.

Pradelny si zpívaly při práci. Prádelna byla za řekou. Po kamenném můstku, pod nímž se rychle hnala voda, pak ostře doleva po silnici do dřevěných hradů. Ale ještě před tím, než cesta uhnula doprava od řeky do prudkého stoupání, sešli na svah řeky a vyslanou cestou se přiblížili k místům, kde pradelny praly prádlo. Do řeky tu pod rybníkem vybíhaly dřevěné můstky, na nichž ženy drhly mýdlem špinavé košile a pak je máchaly v řece. Tady byla řeka Mumlavá ještě čistá. Pod Malvorem, kde do něj vypouštěli všichni splašky, a pod koželužnou na konci města to byla po většinu dne už jen stoka. Když se pak spojila s s potokem, vedoucím z lesů z míst, kde se těžila hlína pro hrnčířské dílny, šel dál krajem tok, ve kterém se koupat nebylo radno. Pradelny rozkládaly své prádlo na louce, táhnoucí se od břehu do mírného svahu. Tady se sušilo a bělilo. Když bylo špatné počasí, sušilo se ve velké dřevěné sušárně z prken, kde byla kancelář prádelny. Thorran máchal sekerou a utínal stěbla trávy, kdy přicházeli k pradelnám. Ty právě se smíchem dozpívaly lidovou písničku „Když jsem já šel z Naglinu, potkal jsem tam pradelnu“. Paprťál na ně zahlaholil:

„Hej hola, mařky, neznáte vy nějakou Ševleju? Co?“ Pradelny, bylo jich asi osm, si vyměnily nedůvěřivé pohledy a mlčely. Věnovaly se prádlu, bylo vidět že o tomhle se bavit nechťejí.

„Což mě neslyšíte? Ševleja. Prej náká z vás se Ševjelou šla ke kořenářce? Což, která z Vás jí viděla poslední? Copak nám nepomůžete?“

„Helejte, po nás nic nechtějte, my nestojíme o problémy. Snad se jí nic zlého nepříhodo“, odpověděla nejstarší pradelna. „A třeba si za své problémy mohla i sama, kdo ví“, dodala druhá. „Kuš“, okřikla jí třetí.

„Mmm, tady se toho moc nedozvím“, otočil se Malve k ostatním. Druzi se začali radit co dál. V tom ale jedna z pradelen vykřikla. „Ještěrci! Ještěrci jsou tu!“ A druhá se s výkřikem začala přetahovat o prádlo s něčím ve vodě. Tjure tasil meč. Začala řež s přes metr dlouhými ještěrci, kteří svými jak jehly ostrými zuby byli opravdu nebezpeční. Přesvědčil se o tom Thorran Art i Tjure, kteří přišli nejen o nohavice ale utrhli i dost nepěkných šrámů. Ty jim pradelny, teď už podstatně sdílnější, začaly na břehu řeky ošetřovat, když se zase všichni sešli u prádelny. Během boje totiž prošli podél břehu řeky až zpátky z mostu a kus za něj. Tjure dokonce po ještěrcích z mostu skočil. Některé ze zabitých zvířat se jim podařilo posbírat dřív než je vzal proud, a plánovali je zpeněžit.

„To jsem byla já, kdo šel s Ševjelou k Solný babě“, povídá jedna z pradelen. „Jsem Hudlina“.

„Ke komu jste šli?“ otázal se Malve.

„K Solný babě, teda vlastně paní Solbaně, to je felčarka, kořenářka a bylinkářka, bydlí na rynku, skoro naproti domu, kde žije Ševleja. Odvedla jsem jí tam, protože jí bylo zle. Sotva se držela na nohou a bolelo jí břicho. V poslední době si vůbec často stěžovala, že je jí špatně. A to bylo kdy jí některá z nás viděla naposled.“

„Máme Ševleju rády, ale když je ona tak... zvláštní“, řekla ta nejmladší

„A to je jako co?“, povídá na to Malve.

„No nic nám nechtěla říct. Teda... o tom svém milém. Ale musí to být bohatý člověk, to jo.“

„No, dal jí takovej krásnej prstýnek, zlatej, to se hned pozná vychovanej jinoc“, zasnila se další. „Ale aby nám slůvkem zmínila, že někoho má, to ne. To jenom achich a ojoj celej den, jak po něm vzdychala... Jak říkám, byla... je zvláštní“ opravila se pradelna.

Dobrodruzi zpracovali informaci a vydali se zpátky přes řeku na městský rynek. Tam našli dům, v němž bydlela a přijímala nemocné Solbana, kořenářka a felčarka. Zabušili.

Solbana byla už nemladá, ale houževnatá žena. Čtverci si prohlížela značně pátravě. Když jí řekli o tom, že se shánějí po Ševleje, nedokázala zakrýt překvapení a nervozitu. Když jí ještě vysvětlili že je najala Ševlejina sestra a že se jim u

řeky podařilo pozabíjet vodní potvory, roztála a začala jim důvěřovat.

„Ševjelu jsem viděla naposled osmého večer, když šla ode mě domů. Ošetřila jsem jí, nebyla na ten moc dobře. Řekla jsem jí že rozhodně nesmí ráno do prádelny. Když jsem se ale pak doslechla, že se ztratila, pomyslela jsem si že si jí vzal její nápadník k sobě. Nebylo by divu kdyby jí chtěl poskytnout oporu, potom co se jí stalo“, řekla vážně.

„A co se jí teda stalo?“, zeptal se Throran.

„Potratila. Myslím že se jí úspěšně podařilo zatajit fakt že čekala dítě, v práci i ve městě. Nevím, proč to nikomu neřekla, ale umím si představit že to bylo kvůli tomu že nebyli svoji. A taky nechápu proč už si nevystrojili veselku dřív. I když je fakt, že veselka není pro takového pána nic jednoduchého, to vyžaduje přípravy, pozvat panstvo...“

„Moment, o čem to mluvíte“, zarazil jí Malve. Jaký panstvo?

„No není to nic divného, že se dívka z měšťanské, ale bohaté rodiny, vdá za panského syna, zvlášť když vídíte že ten náš hrádek postrádá peníze na opravu. Peníze z Naglinu by tam byly zapotřebí, to teda určitě, a Ševleja byla tuze spořádaná a hodná, pracovitá. Co já vím, tak rodina z níž pochází, by jí dokázala zabezpečit víc než dobře, ale přesto dělala pradelnu, nehrála si na nějakou paničku...“

„Počkejte pani krucinál už, melete to moc rychle“, řekl nervózně Malve, který si snažil zapisovat co se dá. „To chcete říct, že Ševleja a místní pán...“

„Syn místního pána, Erlach“, opravila jej Solbana.

„A s Ševlejou čekali dítě?“

Solbana přisvědčila. „Už přes půl roku se spolu tajně schází. Svěřila se mi. Ale připadala mi tak smutná...“ zamyslela se Solbana. „Nemohu se zbavit pocitu že jí něco tížilo, kvůli něčemu nebyla šťastná.“ Solbana zavrtěla hlavou. „Já vím, že je z nějaké vlivné rodiny v Naglinu, ale přeci jen, sňatek s vladykou by pro ni znamenal dobrou partii. I když by to její rodiče stálo nějaké peníze. Ale především jsem si jistá že se s Erlachem opravdu hluboce milovali. Když jsem jí odvedla domů a uložila v jejím pokoji, šla jsem sama tu smutnou novinu o ztrátě dítěte říci pánu Erlachovi. Naprosto ho to ohromilo, nebyl ani mocen slova“. Solbana se zakabonila. „No jenže jak to teď vypadá, tak Ševleja zmizela, a Erlach o ničem neví. Mám o ní opravdový strach“. Solbana vypadala jako by na ní